

Máchovské variace

Vladimír Merta

Chtěla jsem tvoje verše číst,
a vítr trhal mi je z dlaně,
pyšný jak ty, nikdy si jist
Boha ni lásky, běžec pláně,

jenž touhu vnukl závratnou,
a jejím zpovědníkem chce být,
lít oheň v duši malátnou,
sám hrůzou opilý jsa nebýt.

Hleděl jsi přes má ramena,
kam jenom, kam? A ztracen sobě,
necítils, kterak zmámená
jak v náruč snů se tisknu k tobě,

k tobě, tuláku vichrem chvil,
já, neproměnná dcera země,
k tobě, jenž tmou jsi prostoupil
a marně hledal cestu ke mně.